

ulls. La situació és diferent; encara que continui havent-hi pisos buits (segons les dades de la Comissió d'Urbanisme de la Corporació Metropolitana de Barcelona recollides per G. Fortuny a l'Estudi de la situació de salut a l'Hospitalet, el 1981 existien 514 habitacles buits, que representaven un 13,96% dels existents al polígon), hom s'estima més que no vingui ningú a ocupar-los. Les portes són tan de nyigui-nyogui com abans, però ara és més difícil tirar-les a terra.

“Ahora la gente tiene miedo porque a ver quién es el que va a venir aquí, porque está la cosa tan mal... dice: "A ver si nos va a venir un drogadicto aquí o un camello" (...) Entonces ¿qué pasa?, que los vecinos dicen: "Prefiero tener el piso cerrado a que me venga una persona que no conozco”.

LA VIDA I LA GENT

El barri, amb el temps, ha anat configurant-se com a tal i adquirint un caràcter propi. Els habitants han vist canviar lentament alguns aspectes de la fisonomia urbanística del polígon i han anat construint la seva pròpia vida quotidiana, s'hi han arrelat, no sense dificultats. Diferents testimonis feien referència per exemple a l'actitud de molts veïns que, si poguessin, deixarien el barri per anar a viure a un altre lloc. No tots pensen així; hi ha gent que ha arribat a estimar-lo.

Descriure com ha estat la vida al polígon durant aquests anys no ha estat fàcil per als membres del taller. Problemes, reivindicacions i records es barrejaven constantment en el cap de tots. Alguns descrivien la vida de barri com una mica pobra; de fet, la gent sembla haver-se mogut força al voltant del seu propi bloc, possiblement perquè, segons l'opinió general, no hi ha hagut mai un espai que permetés les trobades o la confluència ocasional. Algú afirmava: “Una rambla nunca une tanto como una plaza”. La situació sembla haver evolucionat lentament:

“Yo pienso que la gente se ha movido siempre alrededor de su bloque o... por la zona por donde vive y por el barrio poco (...) últimamente por la Rambla, la gente baja más y da paseos y sale los domingos, pero antes yo veía bien poca gente.”

La Rambla dels primers temps era una franja sense construccions i sense

asfaltar; la llenya que hi havia s'emprà algun cop per a les fogueres de la nit de Sant Joan. La urbanització d'aquest espai ha estat un dels canvis importants al barri, però la seva funcionalitat continua despertant controvèrsies; hom es queixa que, mentre els bancs i parterres d'aquesta zona estan ben conservats, la resta dels espais verds dels polígons presenten un aspecte desolat i brut.

També està en la ment de tots l'eterna dificultat que representava fer la compra. Les primeres botigues tardaren a instal·lar-se, i es recorda sobretot l'obertura d'una granja i algunes botigues de queviures que venien els productes a preus abusius. Es troba a faltar, encara avui, l'existència d'una ferreteria i, sobretot, d'una merceria, pel fet que hi ha molta gent que cus. Desplaçar-se a altres barris de l'Hospitalet, doncs, ha estat des de sempre una necessitat. Si bé, en general, cadascú ha triat diferents llocs d'abastament (l'Hospitalet Centre, la Florida, Sta. Eulàlia o Barcelona) en funció d'inclinacions diverses o de vincles anteriors, Bellvitge ha estat per a la majoria el centre d'atracció bàsic. Allí hom troba les botigues desitjades i, sobretot, el mercat que tantes vegades s'ha reivindicat per al polígon. El barri veí és també un lloc de trobada i d'esbarjo; membres del taller confessaven que els molts bars del Gornal no els resulten atractius i els diumenges hom pot trobar força gent del barri fent el vermut en alguna terrassa del l'altre costat de la via. Bellvitge va ser definit com el "poble gran", "la capital" on tothom es desplaça quan necessita un determinat tipus de serveis.

El pas del tren sempre ha estat vist com una de les muralles més importants que separen el barri del seu entorn. Curiosament, durant una de les sessions del taller i en relació amb aquest mitjà de transport, alguns es queixaven que a les taquilles de les estacions sempre cal especificar que es vol un bitllet per a Bellvitge, perquè si es demana per al Gornal, molt sovint la gent no els entèn. Altres vegades, quan els pregunten d'on són, han d'explicar: "de al lado de Bellvitge". A alguns aquests fets els produïen una certa ràbia, tot i que reconeixen paral·lelament que molts veïns quasi s'avergonyeixen de confessar que viuen al Gornal. D'altres no: "Yo, si me tocara una primitiva, me iba ahora mismo, pero si me preguntan, soy del Gornal". En general hi ha una certa consciència que són un barri marginat, i aquesta imatge es confirma quan hom parla amb gent d'altres llocs de l'Hospitalet i s'els pregunta quina visió tenen del polígon:

"Claro, a veces cuando decimos: "Es un barrio un poco marginado", hay gente que se ofende cuando lo oye decir (...) Cuando vinimos era muy marginado."

“... todo el mundo desde fuera se ve como el peor...”
“... de casa no, de viviendas no, pero como barrio...”

També es comentà en diverses sessions que molts experimenten la sensació de viure en un barri dormitori. Gran part dels veïns no fan vida aquí, en part perquè hi ha poques possibilitats per fer coses, d'estar amb la gent, i en part perquè molts s'estimen més no establir vincles, no tenir relacions. Altres comentaven al taller que paradoxalment, i en contra del que podria pensar-se, el fet que el Gornal sigui un barri físicament tancat no ha comportat el naixement d'una vida interna gaire activa.

Les impressions recollides en aquests darrers paràgrafs han estat un dels punts de reflexió bàsics i recurrents durant moltes de les sessions del taller. A través de totes elles es podia anar veient la profunda preocupació que despertava l'evolució del barri i dels seus múltiples problemes. El temps que ha passat és molt poc, segons alguns. Caldrà esperar més... “Tampoco en Bellvitge no había nada al principio”.

Però a través de les paraules recollides al taller i també en algunes entrevistes personals, es pot veure que allò que preocupa els habitants del Gornal no són tan sols els aspectes materials del barri sinó també la gent que hi viu, les mancances que pateix i la vida que du. Per exemple, quan es preguntava sobre els relacions entre els veïns del polígon, els interrogats mencionaven sovint i de forma espontània el tema dels gitanos. En la major part dels casos, es tendia a afirmar que no existien conflictes i que els tractes són cordials. Quan el tema es plantejà al taller, la imatge resultant era més matisada. Algú recordava com al principi la gent es queixava per la presència dels gitanos i opinava que haurien hagut d'instal·lar-se tots en un sol bloc. Sortiren també les típiques històries sobre els animals als pisos o les acusacions de robatoris. En general, però, semblava tendir-se a no col·locar tot el col·lectiu dins el mateix sac i a diferenciar determinats sectors concrets més problemàtics que la resta. Curiosament, l'any 1985, sortia a la premsa un article que glosava la perfecta integració dels nens gitanos a les escoles del polígon, com a rèplica als problemes que havien tingut lloc a Vicálvaro. Aquesta suposada integració no eran tan clara per als membres del taller:

“Ha habido problemas, y muchos, con los gitanos en el polígono.”

“De forma muy solapada -aquí no ha habido problemas graves de echar de los colegios a nadie ni de un colegio plantarse y decir que no admite niños gitanos, como han hecho en otras zonas, o de echarlos. Pero hay una especie de cosa por lo bajo, de gente que se considera mejor y le da un poco de cosa de que su niño esté siempre con los gitanos en la escuela.”

Algun dels membres del taller, com a gitano, es queixava de les acusacions que rebien com a grup (“Aquí hay muchos que roban y no son los gitanos”. “Cuando un gitano hace algo, todos los gitanos lo pagan”), però a més protestava pel fet que, per molta gent, considerar-los integrats significa deixar-los de veure com a gitanos, despullar-los de la seva identitat: “A mi me decían: “No, tu no, porque tu, a ti no te consideramos gitana”.

Que el tant per cent de participació de gitanos en la vida col·lectiva del barri sigui petit i que la relació amb ells continuï plantejant discussions polèmiques palesa clarament que el tema és viu i representa un element més que s’ha de valorar en el tarannà del barri.

Però un altre sector de població ha estat objecte reiteradament de les preocupades reflexions dels membres del taller. Què passa amb els joves del barri?. La pregunta apareixia inquietant quan es reconeixia que a la majoria de les entitats la presència de gent jove era escassa o nul·la. Aquesta contradicció porta a reflexionar sobre el perquè d’aquesta situació. En general, els joves voldrien sortir del barri i anar a viure a un altre lloc; hi ha poques parelles que s’estableixin al polígon. També s’apuntava que la majoria de nois i noies que continuen estudiant, com que al barri no hi ha escoles de BUP, han d’anar a d’altres barris o a Barcelona; acaben construint un àmbit de relacions fora del Gornal, i les colles que havien format de més petits es disgreguen. Però la queixa principal se centrava en la manca d’ofertes del barri a la joventut: no hi ha cinemes, ni balls, ni bars atractius; no existeix cap lloc de reunió on puguin citar-se o treballar plegats en alguna activitat. Un dels membres del taller reconeixia que no havia aconseguit engrescar els seus fills a participar en les entitats o les festes del barri, i d’altres confirmaven que aquesta era una reacció força generalitzada. Sorgia després una pregunta: qui durà d’aquí a uns anys el pes de les entitats?.

També entre la majoria que integrava l’equip del taller es reflexionà a propòsit del canvi que les dones del barri (com a mínim un determinat sector) havien

experimentat. Es destacà, per exemple, l'alt percentatge de dones que es veuen obligades a treballar, en general fent feines a les cases, per obtenir els ingressos que permeten mantenir la família mentre el marit està a l'atur, i com això les ha conduït a prendre noves postures davant el món que les envolta. També es discutí sobre quina havia estat la participació femenina en les activitats col·lectives del barri. Sobre aquest darrer punt, la realitat semblava contradictòria; d'una banda es recordava la nombrosa presència de dones en determinades manifestacions, i d'una altra es reconeixia que no havien tingut un pes relatiu massa important en la majoria de les entitats:

“Pero cuando las primeras manifestaciones que se hicieron para las escuelas, habían mucho más mujeres que hombres; (...) fueron unas manifestaciones muy masivas en la Gran Vía y yo diría que por cada cinco mujeres había un hombre. O sea, mujeres y niños, muchos. Incluso para lo de las viviendas también había más mujeres que hombres.”

“En el tiempo que he estado en la Asociación de Vecinos, pues se podrían contar con los dedos de la mano las mujeres que han estado diríamos allí, contiuamente.”

“Una cosa es que vengan a una manifestación o que te vengas a un encierro porque tienen la necesidad de la luz, el agua o del piso y otra cosa es que haya un seguimiento continuo de una lucha.”

Però, probablement, el més important fou la constatació que les coses, molt, molt lentament, han anat canviant per a les dones. A poc a poc, algunes han superat les crítiques dels marits i han anat a l'escola d'adults, d'altres es reuneixen i parlen dels seus problemes, assisteixen a la festa del 8 de març o s'apunten a cursos i activitats. Encara que un antic grup de dones no arribés a tenir acceptació de forma permanent al barri, tothom estigué d'acord que les coses han fet un tomb. Alguna de les històries personals que es relataven durant el taller donava la mesura del que aquesta transformació, molt parcial encara, havia significat: “Yo en casa no era nadie antes, pero ahora a mi marido se lo recuerdo.”

Així com hem vist que el barri i la gent han anat canviant, també la vida associativa va anar evolucionant. Un testimoni servirà per presentar un dels fenòmens que va viure el barri cap els inicis dels 80.

“Sí, al principio, digamos había, por ejemplo, la Asociación de Vecinos, que era la más pujante y allí estaba toda la gente, todo el bloque metido. Después, bueno, vino una entidad deportiva (...) Después la Asociación digamos va cogiendo un aire diferente que al principio, entonces la gente se va canalizando (...) unos grupitos por aquí, por ejemplo se empieza a hacer lo de la Escuela de Adultos, se van canalizando, y hay otras perspectivas y otros objetivos también; cada una de aquellas personas que a lo mejor estaban ahí en la Asociación de Vecinos toma otros objetivos con otras personas.”

A mesura que el barri va anar consolidant-se com a tal, van anar apareixent iniciatives entre els veïns que donaren lloc a noves entitats. En alguns casos, aquestes nasqueren gràcies al contacte entre persones dins l'Associació de Veïns o per l'activitat i l'interès d'alguns dels seus socis; en d'altres, l'Associació fou un element de suport. És en aquest sentit que els membres del taller coincidien a destacar el paper aglutinador que l'associació tingué durant molt de temps i com en el seu si sorgiren altres projectes que després han tingut autonomia pròpia. Parlar de les entitats que aparegueren en aquest primer període de consolidació del barri és parlar del Club de Jubilats, les “majorettes” i algunes entitats esportives.

El 1977, uns quants jubilats feren amistat a partir de l'Associació, engegaren un petit moviment per reivindicar un centre destinat a la gent gran del barri i constituïren la Vocalia de Jubilats i Pensionistes. A finals de 1978, reberen la cessió dels baixos del bloc 42 gràcies a la mediació de l'Ajuntament i iniciaren una campanya per demanar ajuda monetària per les diverses botigues del barri, mentre recolliren també mobles vells i altres estris per omplir els nous locals. A partir de 1979, el municipi els dóna una subvenció que anirà variant segons els anys. Una part dels locals, ja arreglats per l'Ajuntament, s'inaugurà el febrer de 1980, i l'altra, el desembre de 1983. En aquest procés, es configura com a tal l'Associació de Jubilats i Pensionistes del polígon Gornal, amb una organització pròpia i un programa d'activitats específiques (des del servei de menjador i perruqueria, a les excursions, el ball setmanal, els tallers de treballs manuals, el gimnàs, les sevillanes o els jocs de taula). El club ha esdevingut més un centre d'acolliment que de participació perquè, segons les manifestacions dels responsables sols un 25% dels socis s'apunten realment a les activitats, i curiosament es tracta majoritàriament dels socis femenins. L'existència del club, però, és vista com a essencial per al barri... Si no hi fos, molta gent no tindria on anar.

Entre les entitats esportives cal destacar l'Agrupación Deportiva del Polígono Gomal i el Club de Futbol Gornalenc, que sorgiren a finals de la dècada del 70 i es fusionaren més tard per crear l'actual Unió Deportiva del Polígono Gomal, i també els diversos grups de petanca existents al barri (avui n'hi ha quatre de federats).

Les "majorettes" aparegueren l'any 1977, a iniciativa d'un antic habitant de Bellvitge que tingué relació amb el grup que existia al barrí veí. L'entitat ocupà inicialment una porteria (bloc 46 o 47) i després es traslladà provisionalment al local de l'Associació de Veïns fins que obtingué un espai propi. A més del grup de noies, es creà una banda de cometes i tambors, i posteriorment s'introduí l'especialitat esportiva del twirling.

Quant a aquest darrer bloc d'entitats, hom podria destacar, d'una banda, l'arrelament i la continuïtat que han tingut al polígon, i de l'altra, el seu paper com a motors de sociabilitat, tal com les definia algun dels entrevistats. La conversa al carrer, la discussió al bar o el fet de compartir jocs i aficions han posat en contacte molta gent que, possiblement, no hauria arribat a connectar a través d'una altra mena d'associacions de caire més reivindicatiu o d'estructura més cohesionada.

Segons es desprèn de les manifestacions de la majoria dels participants en el taller, l'activitat que més impacte va tenir durant aquest període de desenvolupament del barri fou la Campanya d'Alfabetització. La iniciativa va partir originàriament de l'Ajuntament, ja que fou el responsable de l'àrea d'ensenyament qui traslladà la idea a diverses persones del barri que treballaven aleshores en l'Associació de Veïns. La proposta fou molt ben acollida i ràpidament començaren les reunions amb gent del Consistori, d'Ensenyament i d'altres barris per elaborar tot el pla. Es recorda especialment laboriós el fet d'anar visitant porta per porta tots els veïns del barri fent una enquesta per conèixer qui no sabia llegir ni escriure i qui estava disposat a ensenyar els altres. D'aquest procés sortiren uns 12 o 15 ensenyats i s'hi apuntaren uns 100 alumnes. Posteriorment, s'iniciaren reunions entre els monitors, als quals se'ls va fer un curset preparatori i s'establí també el pla de les classes.

La majoria dels emotius testimonis destaquen la col·laboració imperant en tot moment, la unió de la gent d'edats i d'idees molt diverses, la sensació d'estar realitzant una feina realment important per al barri, de convertir-se per una vegada

en "protagonista de la història".

"Lo que yo he visto más real de todo lo que se ha hecho en el barrio ha sido la Campaña de Alfabetización."

"La gente se ilusionó muchísimo, fue una campaña preciosa. Empezamos en mayo y duró hasta junio."

"Me parece que es lo más positivo que ha hecho el Gornal (...) No hubo edades, no hubo ideología (...) Había su ideología, pero no estaba marcado de decir "era política" (...) Era una cosa neta, a mi em va agradar molt. A més, és que hi havia una cooperació molt desinteressada."

"Allí ibas y a parte que aprendías, yo qué sé, te encontrabas muy bien."

"Yo creí que aquello era el principio de un... barrio popular."

"Yo quería colaborar en lo que fuera, ayudar, sabes tu, en lo que me viera capacitado para ayudar. Entonces claro, me propusieron esto y voluntad me sobraba, pero no estaba yo preparado para esto (...) Se hicieron unos cursillos de preparación, luego, además de los cursillos esos, pues, un profesor que había en el colegio donde yo estaba trabajando, le dije el problema que tenía, dijo: "No te preocupes por eso, porque si quieres, después de plegar del trabajo, pues damos un rato de clase y en fin, yo te doy una preparación".

"Fue como quebrar una barrera que hay entre la gente joven y la gente de más edad (...) Yo no creía de ninguna de las maneras que esta gente joven dialogaran y tomaran ese contacto, sabes tu, que hubo entre personas."

Després de l'èxit aconseguit, el setembre de 1980 es repetí l'operació del "porta a porta" i s'obtingueren uns locals al bloc 5. D'alguna manera s'havia optat per intentar mantenir una continuïtat i arribar, com a culminació del procés, a la creació d'una escola d'adults. El curs 1980-81 es mantingueren grups per a analfabets i neolectors amb professors voluntaris, i s'organitzaren múltiples acti-

vitats paral·leles (tallers, pel·lícules, festes, conferències...). El curs següent s'aconseguí una mestra titulada i s'engegà el procés de consolidació de l'escola com a tal. El grup de gent que havia participat en l'etapa inicial i que concebia el projecte en un sentit més ampli que el pròpiament docent continuà vinculat a l'escola.

Hi ha un altre element que ha jugat un cert paper aglutinador també al llarg del temps i que ha estat, en certa manera, un símbol de les transformacions i els alts i baixos del mateix barri. Ens referim a les festes populars.

La primera festa major es va fer l'octubre de 1977. Ball, festival infantil, promoció de petanca, cercavila amb gegants, cap-grossos, "majorettes" i banda foren algunes de les activitats (Solidaridad Nacional, 2 i 6-10-1977). L'any següent se celebraren, durant el mes de novembre, unes altres festes, anomenades de tardor (El Noticiero Universal, 4-11-1978), però pel tipus d'activitats i la presència dels firaires no semblen realment gaire diferents de l'anterior. Fins el 1983 no tornem a trobar ressenyat als diaris el programa d'actes: concurs de castells de sorra, esbarts dansaires, pel·lícules, concurs de jardins més ben conservats, homenatge als pensionistes, balls regionals i de discoteca, lluita lliure, jocs infantils, xocolatada, cursa de bicicletes, cercavila, focs artificials... (El Correo Catalán, 7, 8, 10, 11 i 12-6-1983; El Noticiero Universal, 9-6-1983).

Però la memòria dels veïns, menys precisa cronològicament, reté de manera molt selectiva aquelles activitats que els causaren més impacte. Es recorden en especial les festes majors en les quals va haver-hi més parades instal·lades, i també quan se n'obrí una de comuna per a totes les entitats (encara que, en aquest cas, el que hom recorda més bé són les baralles posteriors pels beneficis). Aquesta època de més lluïment s'associa també al període en què la festa s'organitzava al camp obert i no a la Rambla; per a molts, l'espai antic resultava més acollidor i afavoria més la participació ("te veñas mejor").

"La Rambla es un espacio que no favorece."

"De todas maneras, cuando estaba la explanada de tierra aquí, yo no sé... estaba mucho mejor (...) yo desde que está la Rambla esta, yo no sé..."

"Una de las cosas que me ha gustado, que en Bellvitge durante toda mi infancia y juventud no lo he vivido, pero si recuerdo haberlo

hecho en mi pueblo cuando (...) era más bién pequeña (...) aquí lo he vivido (...) y es... la cosa del vecindario, ¿no?, el hecho de hacer ese tipo de fiestas en la calle... el de... ese vecino, el otro... esa cosa... aquí lo he vivido.”

Hi ha dos elements que destaquen també quan es parla de les festes. En primer lloc, hom es queixa del canvi constant de dates que han patit al llarg del temps. Cada any s’han celebrat durant diferents dies, i aquest ha estat un fet distorsionador que no ha propiciat prou el seu arrelament. En part, els canvis s’han degut a les exigències dels firaires, però també a la voluntat de l’equip organitzador. Al principi, era l’Associació de Veïns que se n’encarregava, després va haver-hi una comissió de festes i altres anys una o altra entitat ha estat capdavantera en l’intent de recollir l’ajut de les altres entitats del barri. La participació en l’equip d’organització ha variat molt d’un any a l’altre, i sovint sembla esdevenir una font de problemes i baralles.

L’altre element que és sovint present en la ment de molts és l’escassa varietat d’activitats que hi ha d’un any respecte a l’anterior. De fet, l’elaboració del programa ha estat molts cops un punt conflictiu, perquè no tot agrada a tothom i el que hom pensa que és una innovació positiva pot acabar sent refusat per la majoria del barri o registrant un índex de participació molt baix.

“El primer año entré en la Comisión de Fiestas, el año 85, me dí cuenta de como hacían el programa de fiestas de ese año: cogieron el del año 84 y lo copiaron tal cual. Y me imagino que el año 84 copiaron exactamente igual el del año 83. O sea, imaginación, ninguna.”

“A mi me parece que se ha perdido una cosa, que era un medio de aglutinar a gente que era muy importante. Que era que los vecinos pagasen un tanto, o sea, algo simbólico.”

“Hay un tipo standard de fiesta que se ha ido imponiendo desde el Ayuntamiento en parte, pues por una serie de actividades y actuaciones. Y esto es lo que más o menos se va haciendo en todos los barrios.”

A part de les festes majors, hi ha un altre tipus de festa popular, com el Carnestoltes, que també s’ha intentat instituir al barri però que ha tingut un èxit

variable segons els anys. El problema de la participació és en aquest aspecte, com en d'altres, un element clau. Captar la gent ha estat sempre difícil, i les activitats festives, encara que a primera vista hagin de resultar més atractives, no són del tot una excepció. Així, doncs, si bé les sessions de música o teatre, els espectacles de cabaret o les festes flamenques han reunit un cert nombre de veïns, encara no s'ha aconseguit crear a través de totes elles un cert sentit col·lectiu de barri.

Durant alguna de les sessions del taller i en relació amb les activitats de tipus lúdic, hom comentà significativament que, malgrat l'alt percentatge de gent procedent d'Andalusia, no s'ha produït al barri un fenòmen paral·lel a altres zones de l'Hospitalet, com és el sorgiment de penyes flamenques, que són indiscutiblement una fórmula de reafirmació dels propis orígens i d'establiment de vincles amb altres veïns de la mateixa terra. De fet, al polígon hi ha gent que va a Bellvitge per participar en aquest tipus d'associacions, però al Gornal no n'ha reeixit cap.

NOVA GENT, NOUS TEMPS

Encara que fer una divisió cronològica de la història del barri pot resultar alhora ociós i arriscat, tothom està d'acord que pot establir-se una clara frontera entre els temps anteriors i posteriors a la vinguda dels habitants de la denominada "segona fase" del polígon. Aquesta etapa coincidiria amb una sèrie de transformacions generals de caràcter polític i social que al Gornal tindrien com a concreció específica l'aparició de noves entitats i el canvi de concepció que emparava alguna de les ja existents.

El maig de 1980 s'anuncia a la premsa que 456 habitatges estan a punt de ser acabats i que es constituirà una comissió per a l'estudi de la seva adjudicació (formada per 2 sociòlegs, 2 treballadors socials, 1 antropòleg, 1 assessor jurídic i 1 aparellador) (Diario de Barcelona, 21-5-1980). Aquests eren els habitatges que havien quedat sense edificar dins del conjunt previst per a la primera fase del polígon, però com que a la pràctica la "segona fase" no s'arribà a construir mai, aquests habitatges acabaren sent coneguts amb aquest nom.

El termini de presentació de sol·licituds s'obrí poc temps després, i la relació d'adjudicatari es va fer pública el juny de 1981 (El Correo Catalán, 27-6-1981): 23 anaven destinades a funcionaris dels cossos de seguretat de l'Estat i 6 es deixaven en mans de l'Ajuntament i es reservaven per a diversos serveis socials.